

הטיקום שכח רול הרצל לשלוט את חלומי הנזול, חלום התהיה: "גָּל אַבִּיכְ", היישוב היהודי אשר בחזקה מחויב איפוא לשטר את ציאתי הקצרה: "אם תרצו אין זו אנגרה" והביע לסוף את חקותו כי בוראי נחפץ וחלום לא יהיה אנגרה. הרכרים האלה שיצאו מלב רגש וחם לא היו עלילים כיוטר לשטח ולברוח את הקהלה ותיחיו להם לאוותם התלמידים והחולמידות הנחמודים של בית הספר תכ"ח שידען להרים קצת את לב הנאספים בנעימים וטירוחיהם ובحمد שירוחיהם ששרו על ציון ועל הכרמל, תחת הנהלתו של ספר בוגנוו.

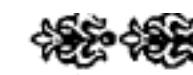
וראו להזכיר גם את טר פנחס כהן, מנהל בית ספר העברי "אכטלייה" שבעירנו, שהטעים בהתלהבות גדולה, ובטעם רב אחד משרינו על אורוות נבורנו הלאיטי, "ר' ר' אֶלְרָאֵי". גם מר בוגנוו זכה את הקפל. ברבים אחרים בלשון ערבית, רכרים אלו טובים וטועלים אולם

בלשון זו שלא הייתה ראויה למוקמה ולזמנה, דר' אוירבך עשה תעתולה בערבית לטובה: "עיר הרצל" ומיד נקבע ע"י שני מסדריו הנשפ, העזיריים: יוסף ליפשיץ ומרדכי כספי, סך מאה ושלשים ורמשה פר/ שיטמו לתקודתו בחקורם.

לסוף נתקבלת הצעתו של טר קרנייאל לשלה, תלגרכם ברכה להטרבו הציוני-בקלו והتلגרכם נשלח טיד. ויהי בחזות הלילה וקחלוו ההרצליה עט בבחינות רבה את האולם היפה ובשור "התקיה" נחפור לאור חירה שהש��ף לו טעל לראש הכרמל, איש איש לטקומו ולטנווחתו אשר לרנגלי הכרמל,

ככה חננו אצלו בחיפה את חנו של הרצל

בСПФ

מכתב מ חיפה

חיפה, ב' אייר תרע'

גם חופה ירעה הפעם לחונן את חנה — רצוני לאמר את חן יובל של הרצל על יד "הרצליה", זו המושבה הכרמלית הקטנה, שנקרה על שם אבי החלום שתל ב"תל האביב", במלון הנדר, שטעל בחליו הנבוכים נענצו מרחוק שתי הטלים העברים: "ט'לוון הרצליה", שם בחוק אולם רחבייריים מקושט בדגמים לבנים-כחולים. בענפי חקל חורוקים ופרחי האביב המתנובנים, — שם ירע הקהיל העברי החיפואי לחונן את חנו של הרצל.

אחדים טובי העזיריים שבעירנו נתעוררו לקרוא חום הנדרול וההטורי הזה ויצאו בטודעות לעורר את קהיל לבוא בהמון להשתתף בחינה העטמיה הזאת.

והקהל בא, בא באשכניו ובספררו, בוקני ובצעירוי, בנשי ובבchorותין, ל��ול הקראה וימלא את כל האולם. הרדר' אוירבך פתח את הנשפ ברכרים קצרים וטפר את הכבוד לטר: "ק רג'יאל. אורחנו זה הוודש דבר על ערכו של התנגן הנדרול וכנה את היובל בשם "ה יובל היהת וס'", משוט שאנו חוננים את יובל של הרצל בלי הרצל. וברכרים עננים קצת הראה על יחותוננו כוון הנה ועל יחותותה של חנו עתונה שנשarra בלי אכ בעורנה באבה, השם "הרצליה" טער — אמר הנואם — על יחותותו של העם העברי. לטה הדבר דומה? לאב שמת ושבנו נקרא על שמו. הוא הבליט כיווד את ערבו של החג בעיר חיפה.

* נחרחר שלא באשטחנו. — (הטערכת)